

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΤΟ ΨΑΡΕΜΜΑ

(Σκίτσο του κ. Γερ. Γρηγόρη)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΔΑΦΝΗ

Η ΤΖΕΝΗ ΠΑΡΑΘΕΡΙΖΕΙ

Κείνο τὸ καλοκαίρι, στὴν ἠλεκτροφώτιστη λουτρόπολη, ἡ μικρούλα Τζένη ἔφερε τὴν ὀμορφιὰ τῶν δεκάη της χρόνων, τὴν πρώτην κοκετταρία της, τ' ἀσημένιο της γέλιο. Ἐφερε ὅμως καὶ τὴ δασκάλια της, πού ἦταν, ὅπως ὄλες οἱ Ἑγγλέζες μίσσει, ψηλὴ, ξεραγκιανή, καὶ σεμντοφῆ σάν ζουρισμένους πάστορας. Λουτρά θὰ ἔκαναν μόνο ἡ μαμά της, ἡ κυρία Χατζηγιάνη, καὶ ἡ θεία της—ἄλλη γεροντοκόρη αὐτὴ—πού εἶχαν πιστεῖ ἀπὸ τὴν τανάλια τῆς ἀρθρίτιδας. Ἡ Τζένη καὶ ἡ μὴς Γουάτσον θὰ ἔκαναν μόνο ἐκδρομὲς στὰ γύρω, θὰ ψάρευαν σπάρους μὲ τὸ καλάμιδι καὶ θὰ διάβαζαν τοὺς τόμους τοῦ «Τίτ-Μπίτ» καὶ ἄλλων περιοδικῶν, πού τοὺς φύλαγαν ἀπὸ τὸν περασμένο χειμῶνα.

Ἡ οἰκογένεια Χατζηγιάνη ἐπῆρε τὰ καλλίτερα δωμάτια τοῦ ξενοδοχείου, στὸ πρῶτο πάτωμα, μὲ τὴν θεράντα ἀνοιχτὴ στὴ θάλασσα. Ἐκεῖ ἡ Τζένη, ἐπιλωμένη σὲ μιά αἰζι-λόγκ, ἀκούει τὴ δασκάλια της νὰ διαβάξῃ καὶ νὰ ἐξηγῇ τὴν ἀτέλειωτη «Ἰσοσσία τῆς Ἀγγλίας». Τὴ στιγμὴ πού ἦταν ἔτοιμη νὰ χασμουρηθῆ, ἀκούσε μιά φωνὴ ἀπὸ κάτω, ἀπὸ τὸ δρόμο:

—Ἀναγιάτῃ θέλετε, κυρίες;... Ἐχομε ζὰ καλά, βασταχε-
ρά...ἔξερουμε ὅλα τὰ κατατόπια...

Ἡ Τζένη σηκώθηκε κ' ἦρε στὴ ράμπα. Κείνος πού μιλοῦσε ἦταν ἕνας νέος χωριάτης, ἔφηθος ἀκόμη, ντυμένος μὲ τὴ ντρίλινη φορεσιὰ τοῦ τόπου. Ἐστεκε ταπεινὰ, κρατώντας μὲ τὸνα χερί το κασκέτο του καὶ μὲ τῆλο τὸ σκονιὲ ἐνὸς γαιθάρου. Κοιτάζοντας ἔπάνω, ποιομε τὴν ἀπάντησι. Ἦταν διοσοφὸ ἀγῶσι, μελαγχροῦ, μὲ μάτια σὰ μαῦρα κερσάσια καὶ μαλλιὰ σγυρά... Στὸ υσαλό τῆς Τζένης ἀστραψε μιά ἰδ'α.

—Ἐσαι ἀγωγιάτης...αουσηματικός; ρώτησε.

Ἡ ἔφηθος χαμογέλασε. «Νούκου θὰ καταλάβ'», μουρμούρισε ἀρβανίτικα, σηκώνοντας τοὺς ὄμους.

—Δηλαδή, σὲ ξέρουμε στὸ ξενοδοχεῖο; ἐξηγήσε ἡ κοπέλλα.

—Ἐμένα;... Ρωτήσε! Ὁ Μῆτσος, πέστε... Οὐλο τὸ χωριο μὲ ξέρει... Ἐχομε πάντα ζὰ ἐμεῖς!...

Ἡ μὴς Γουάτσον εἶνε διακόψε τὴν ἀνάγνωσι, καὶ θυμωμένη στριφογύριζε στὸ πλάνη της.

—Τὶ θὰ κάνης, Τζένη; ρώτησε ἡ κυρία Χατζηγιάνη τὴν κόρη της.

—Δὲν εἶπαμε ν' ἀνεβαῖνομε στὰ θουὰ, μαμά; Λοιπόν κοιτάγε! (ἔδειξε τοὺς λόφους πίσω ἀπὸ τὸ χωριό.) Πῶς θ' ἀνεβαῖνομε αὐτὰ τὰ κατασθραγα;... Θὰ πάρω ἀγωγιάτη... Πάω νὰ ρωτήσω τὸ Μαίτη ν' Ὀτέλ, ἀν τόνε ξέρη αὐτόνε.

Ἐποτ' ἀπὸ λίγο, ἡ Τζένη ἦταν στὸ δρόμο. Δροσερῆ, μέσα στὴν πρωϊνὴ ἀλαφριὰ τοῦ αὐεῖαια της, γάνεινε τὴ ράχη τοῦ ζώου καὶ κουθῆνιαιε μὲ τὸ μικρὸ ἀγωγιάτη: Μαί, εἶχαν πάρει καλὲς πληροφορίες. Ὁ Μῆτσος ἦταν ἐγαθουριάτης ἐπιδέξιος. Ἄν καὶ σχεδὸν παιδι ἀκόμη, ἔφερε ὅλα τὰ μονοπάτια, ὄλες τίς κακοτοπιὰς καὶ τὰ διάσελα... Πρῶτα, τὴ δουλειὰ αὐτὴ τὴν

ἔκαναν ὁ πατέρας του κ' ὁ μεγάλος ἀδερφός του. Μὰ ὁ ἀδερφός του σκοτώθηκε στὸν Πόλεμο, ὁ πατέρας εἶχε γεράσει πιά, καὶ τώρα πῆρε τὰ ζωντανὰ αὐτὸς καὶ κυβερνοῦσε τὸ στίτι. «Αὐτὸς πιά εἶναι ὁ οἰκογενειάρχης, κυρία Χατζηγιάνη, εἶχε πεί ὁ Μαίτη στὴ μητέρα τῆς Τζένης. Εἶναι γνωστικὸ παιδί, δὲ μοιάζει μὲ τ' ἄλλα, τ' ἀρβανιτόμουτρα...παρντόν!... Μπορεῖτε νὰ χε-
τε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη.»

***

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωῖ, ἡ Τζένη μὲ τὴ δασκάλια της θῆκαναν τὴν πρώτη ἐκδρομὴν στὸ Μεγάλο Χωριό, τὸν ἀνήφορο... Νιτύη-
κος ἐτοιμάστηκαν. Ἡ Τζένη φόρεσε τὴν ἀσηρη τῆς λιμένα, τὴν Ἰελοική της ψάθα, ἡ μὴς Γουάτσον ντύθηκε σάν Ἀγγλος ἐν-
τουλόγος πού θναίνει νὰ πλουτίση τὴ συλλογὴ του, καὶ πε-
ρίησαν κάτω ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο τοῦ Ξενοδοχείου... Καὶ νὰ ὁ Μῆτσος, ἦθεβε, σέρνοντας δύο γαιθάρακους σήμερα: τὸ χτε-
σινῆ, κ' ἄλλον ἕνα, ὄμοιο.

—Ἐἶναι ἀδέσποια, ἐξηγήσε σοσβάρὰ. Ὁ Μπουρίκος κ' ὁ Γιουρ-
ντή. Εἶναι υπιρίαια.

Ἡ Ἑγγλέζα καταλάβαινε λίγο τὰ ρωμῆϊκα, μὰ αὐτὴ τὴ λέ-
ξη τὴν ἀκούε ποῶτη φορὰ. «—Ὅτ χὴ σα'ῖ;» («Τὶ λέει;») ρώ-
τησε τὴ Τζένη. Μὰ οὐτὴ ἡ Τζένη ἔφερε, καὶ τότε ὁ Μῆτσος πε-
ρίησε γιὰ τίς γνώσεις του, ἐξηγήσε ὅτι τὰ γαιθουράκια ἦ-
ταν δίδυμα, διχρονίτικα κ' ἀναπημένα. Ποτὲ δὲ μῆλλονον πὲ
ξέην ἀνερίαινα, γιαιτὶ, ἀπλοῦστα, ὁ ἀχερίαινος ἦταν...δικός
τοῦ, κ' ὄλο τὸ θυμάρι τοῦ θουνοῦ. Ὁ ἀγωγιάτης ἦταν ξυτιός,
σβῆλτος, ἔκανε μάλιστα ξεχωριστὴ ἐντύπωση στὴν Ἑγγλέζα,
γιαιτὶ εἶπε πῶς τῆς θύμιζε ἕνα ἀργαῖο ἀγαλμα, τοῦ Λυαίπου,
πὸν θρίσκειτα στὸ Βρετανικὸ Μουσειο. Καὶ τὸν κοιτάξε μὲ τὰ
στασιὰ τῆς μάτια, ἀρματωμένα μὲ στρογγυλὰ μοτογγυλῖα,
περισμένα σ' αὐτὰ.

Ἡ Μῆτσος τίς θῆθησε νὰ καθαλικεῖθουν, πρῶτα τὴ δασκάλια
ἔπειτα τὴ Τζένη. Κάνοντας τὸ δεξὶ τοῦ χερί σκάλα, τὴν ἔ-
πασε μὲ τ' ἀριστερὸ ἀπὸ τὴν μασκάλια, καὶ νότ! ἡ Τζένη θρέ-
θηκε, μ' ἕνα ἀνασῆκαμο, στὴ ράχη τοῦ Μπουρίκου. Γιὰ τὴ μὴς
Γουάτσον χοειάστηκε περισσότερο δουλειὰ, μὰ τέλος τὸ θρε-
τανικὸ τῆς ὑποκείμενο κατώρηνσε νὰ θρονιασθῆτὶ στὸ σαμάρι τοῦ
Γιουρντή.

—Ἐσὺ, Μῆτσος; ρώτησε μ' ἐνδιαφέρον ἡ Τζένη.

—Ἐγὼ; μὲ τοῦτα! Ἐδειξε μὲ τὴ λιανὴ θέρνα τὰ πόδια του,
καὶ ἐκίνησαν. Ἡ κυρία μητέρα καὶ ἡ κυρία θεία παρακολου-
θοῦσαν τὸ ξεκίνημά τους ἀπὸ τὴ θεράντα κ' ἔρριχαν συμ-
βουλές:

—Τζένη, φρόνιμα!... Μὴς Γουάτσον, γκοῦτὶ μπάδ!...

Ἀπὸ τίς ἄλλες θεράντες κ' ἀπὸ τὰ παοάθουρα, ἄλλοι παραθεροστὲς ἐ-
κοίτασαν τὸ πρωῖνὸ θέαμα, πού εἶχε ἀρκετὴ γραφικότητα καὶ ἀκούσαν τὰ
γέλια τῆς μικρῆς Τζένης, τίς διαθε-
βαιώσεις τῆς δασκάλιας καὶ τὰ ξε-
φαινιὰ τοῦ Μῆτσου:

—Ἄϊ, Μπουρίκο!...Ἄϊ, Γιουρντή!..

Αά'ε!... λά'ε!...

Ήρθαν το μονοπάτι, άνάμεσα στα τελευταία σπίτια του χωριού και στρήσανε, άνηφορίζοντας. Περνούσαν μέσ' από έλιές, αυξίες, μυγδαλιές, άφήνοντας δεξιά κι' άριστερά καταπράσινα άμπέλια, μέ τις δραγασιές τους και την άσπρη σηματούλα ψηλά, νά τρεμποτάζην στο καλάμι του δραγάτη. Κάποια συννεφάκια μαλάκωναν την πόρα του "Ήλιου, Πουλίκια του Θεού, κορυβάλο ένα πλήθος, άνέβαιναν κελυφάδοντας από πραινό φώς. Μοσχροβόλοσε γύρω τού φλιακοίνι, ή άλυγγοριά, ή άνθιμμένη κόπηση...

Τά γαιουράκια ακαράβωναν στο στριφτό δρόμο, κι' ο άγωγιάντης άκολουθούσε πατώντας στέρεα—μέ τά χοντρά του παπούτσια, όλο καρφι και θιδέλο. Ήταν ευχαριστημένος που έρθκε τέτοιο άγωνί, και σφύριζε και παρακινόσε τά ζά του. Πότε-πότε συναντιόνταν μέ άλλους χωριανούς, που κατέβαιναν στο γιοαλό, μέ τά ζά τους φορτωμένα φρούτα. «Τοέ μπέν, ώρέ Μήτσο;» «—Μίρ.» «—Πάντα μίρ!» Άντιχαρειτόνταν οσοβαροί και προσπορευόμενοι. 'Η Έγγυλέα έκανε μιά περιφρονητική γκριμάτσα, άκούοντας τή γλώσσα των άρχαίων Πελασγών, και τότε ή Τζένη, για νά τήν πειράξη, έλεγε στο Μήτσο πώς θ' άφήρη τ' Άγγλικά για νά μάθη τ' άρθανίτικα, και πώς θά ίον πάρη δασκάλα τής, κι' όλο ρώταγε τόνια και τάλλο. 'Η δεκαεξάχρονη καρδιά τής πετούσε σάν πουλί, μέσα σε κείνη τή γλωσσάκι...

Φτάσανε στο Μεγάλο Χωριό, ξεπέζεψαν, κάθισαν στο μαγαζάκι, ήπιαν φρέσκο γάλα, ξεκουράστηκαν. 'Ο Μήτσο, στο γιάδι, πότε-τε τά ζά του...

Στό χωριού, ή μέση τής Έγγυλέας έπαθε ουφροές. "Άμα φτάσανε στο Ξενοδοχείο, έδήλωσε πώς θά πάρη μπάνιο και θά πέση στο κρεβάτι τής. Τήν άλλη μέρα, συμπλήρωσε τή δήλωσή τής, λέγοντας πώς δέν τής άρεσε καθόλου τό σπόρτ αυτό και ότι προτιμούσε νά μένη στη θεράντα νά κοιτή τή θάλασσα. «Τή θάλασσα που άρχίζει από παντού, μά τελειώνει στην Άγγλία!»

—Μήτσο, θά πάμε μόνοι μας σήμερα στον περίπατο, είπε τήν παραπάνω μέρα ή Τζένη στο μικρόν άγωνιάτη. 'Η «κυρά δασκάλα» είναι άρρωστη.

'Ο Μήτσο πήγε νά πετάξη από τή χαρά του, μά σά γνωστό παιδί έκρυβε τά συναισθήματά του κι' έτοιμάζε τά ζά του και τά σαμάρια του. Τώρα θά πήγαινε κι' αύτ'όσο καθάλα, πλάι σε κείνο τό πλουσιοκόριτο, που ήταν—Παναγία μου!—τόσο όμορφο, τόσο καταδεχτικό, που δέν του φερνότανε σάν κυρά, μά σάν...πώς νά τό πη;... νά, σάν ξεάδερφή του!...

'Όταν σε λίγο ξεκίνησαν, θαρρούσε πώς και τά δυό γαιουράκια, τά «μπινιάρια», καταλάβαιναν κι' αύτά τήν κρυφή χαρά του μικρού τους άφέντη, και θάλβηκαν νά γείνουν Πήγασοι φτερωτοί.

—Γιατί τρέχουν έτσι σήμερα; ρωτάει ή Τζένη.

—Νά, γιατί χαιρόνται, κυρία Τζένη, άπανταί ο εύτυχιμένους Μήτσος.

Λοιπόν, σήμερα ο Μήτσος έκανε θάματα: Σκαρφάλωσε σε μιά θεόρατη σκυιά, κι' έκοψε μεταξόφουκα και τά πήγε τής μικρής του κυρίας, πένανυ μέ πλατειά φύλλα, και που ήταν καθισμένη, κοντά στην πηγή, και τόν περιεμενε... Τής έκοψε μύδαλα άφράτα, νά τά τραγιάνει μέ τ' άσπρη τής δονάκια... Τής έφερε κι' έναν πετροκάβουρα—κοίτα, καλέ!—που τόν έπιασε ζωντανό στο ρυάκι, άνάμεσα παρά θάλασσα και στα σύμθρυσά... Στο τέλος, ο Μήτσος κάθισε σάθερα και τήν κοιτάζε... Τήν κοιτάζε σιωπηλός, όλος μάτια, μέ τό κασκέτο στο χέρι...

—Μήτσο, έλα πιο κοντά, γιατί κάθισες εκεί;

Κείνος δειλιάζει, τό χάνει: «—Έ, νά προσέχω τά ζά», λέει τάχα, μά κοντοζυγώνει και κάθεται στα χόρτα...

—Μήτσο... Θά μέ μάθης, λοιπόν, Άρθανίτικα;... Πώς τό λένε τό λουλούδι;

«—Λιούλιε. «—Και τό σταφύλι.» «—Ρούθ.» Στέκεται μιά στιγμή, κι' ύστερα θεότρελλη:

—Κι' άν θέλουμε νά πούμε... (τόνε κοιτάζει από κοντά, στα δυό κερσάια των ματιών), νά πούμε: σ' άγαπώ...

Τά δυό κερσάια λάμπανε, σά χτυπιμένα από ξεφρικόν ήλιο. —Τέ ντοια σά τή θνίε; είπε ζωνρά.

—Τόσο πολύ είναι; γέλασε ή Τζένη.

—Μά θά πη: σ' άγαπώ ως νά πέθάνω!

'Η Τζένη άσπασε τά γέλια τώρα. Σώσανος, κι' έμεινε συλλογισμένη... Μέσα στη λαγκαδιά, δέν άκούγονταν παρά ή νεροσυρή που κατηφόριζε στα χαλκία τής ρεματιάς. "Άξαφνα, ή Τζένη σκόθθηκε:

—Μήτσο, νά πάμε! Νά γυρίσομε! διάταξε τό νεαρό άγωνιάτη,

Περνάει γρήγορα ο καιρός, οι δδομάδες. Οι περίπατοι άραιώνουν... Κοντεύει νά τελειώση ή σαζόν. "Άξαφνα, νά πάλι, που τήν Έγγυλέα τήν πιάνουν οι ίδιοτροπίες τής και άρνείται νά συντροφεύη τή μαθήτρα τής. 'Η Τζένη άποφασίζει νά πηγαίη πάλι μόνη.

Είναι οι πρώτες χινοπωριάτικες μέρες. Ξεκινάνε. "Όμως παράξενο: Σήμερα ο Μήτσος δέ μοιάζει χαρούμενος. Είναι λίγος καιρός τώρα που άκολουθεί σιωπηλός, δέ σφύριζει σάν πρώτα, και στίς έρωτήσεις τής Τζένης άπανταί μέ λίγα λόγια... Σήμερα παίρνουν άλλα μονοπάτια, άνηφορίζουν σε άλλο διάσελο, ξεμοναχιάζονται.

—Τι ναι και; ρωτάει σε μιά στιγμή ή Τζένη, δείχνοντας κάτι σκοτεινό στ' άσπρη του θουού.

'Ηταν ένα σπλήσιο μέ σταλαχτίτες. 'Η περιέργεια τής κενήθηκε ζωνρά. Θέλησε νά τό δη. Ξεπέζεψαν. 'Ο Μήτσος έδωσε τά ζά σ' ένα δέντρο και άνέβηκαν. Στο τόμο τής μικρής σπλησίας ή Τζένη στάθηκε θαυμάζοντα από τό έξαίο θέμα. Μά ήταν κουρασμένη πιά και κάθισε. 'Ο Μήτσος έστεκε όρθος άντικρύ τής και τήν κοιτάζε. "Άν τά μάτια τής μικρής σκυλιώτιστρες δέν ήταν σκλασθωμένα από τόσο σταλαχτίτες, θάλβηταν πώς ο μικρός άγωγιάντης είναι πολύ άλλοιότικος, γλωμός και πώς τά μάτια του θγαζάνε φλόγες.

—Μήτσο, πώς τό λένε τό μέρος τούτο; ρωτάει χωρίς νά τόνε θλέπη.

«—Σπλησία του Καρίτη.»

—Τι ήταν ο Καρίτης αυτός; Λέγε μου. Γιατί δέ μιλάς σήμερα;

—'Ο Καρίτης ήτανε ληστής... Μιά μέρα, έκλεψε ένα κορίτσι, που δέν του ττόδωναν και τόφερε δώ... Μά στερνά, ήρθαν οι δικοί τής άρματωμένοι, τόνε κλείσανε στη σπλησία και τόνε σκοτώσανε.

Τόνε κοιτάζει αστασιμένη.

—Και... τό κορίτσι;

—Πρόφτασε κείνος και τ'όσφαξε, άπανταί σιγά.

Γίνεται σιωπή. "Άξαφνα, ο Μήτσος όρμαί και πέφτει στα γόνατα. Τής πιάνει τά χέρια, τά πόδια, και τής τά φιλεί γρήγορα, τής φιλεί τό φουστάνι, κάνει σάν τρέλλος:

—Άχ, Τζένη, τέ ντοια; φωνάζει κλαίγοντας, τέ ντοια σά τή θνίε;! Τρομάρα τής έπιασε, πέταχτηκε όρθη. 'Ο έφθνος στέκεται έτοιμό, γονατισμένος, μέ τό κεφάλι στο χώμα, και τρέμει.

—Καλά, Μήτσο... καλά... Πάμε τώρα!... πάμε!... άργήσαμε!... Θά φωνάζη ή μαμά... σήκω, μέ παρακαλώ, πάμε!...

Τήν άκολουθεί σάν άρνάκι. Καθαλιεύει και φεύγουν. Στο δρόμο δέ μιλούν. Και ή μικρή σιλαρεσκη δέ θάλπει τήν ώρα νά φτάση στο Ξενοδοχείο.

'Ηταν ή τελευταία έκδρομή τής Τζένης αύτή. Έτοιμάζονται πιά νά φύγουν για τό σπίτι τους, για τήν Άθήνα. 'Η Τζένη είναι δλη χαρά, γιατί θά ένασθρή τόν κόμο της: τις φιλενάδες τής, τό τένις, τό 'Όδειο... "Άμ' ο Μήτσος; Αυτός όλη τή νύχτα έστεκε σε κείνο τό λόφο και κοιτάζε τά φωτισμένα παράθυρά τής. Το πρωί, παίρνει τό Μπουρίκο του και πένανυ τάχα νά βοή άγώνι, στην ταχτική του θέση, πίσω από τόν κήπο του Ξενοδοχείου.

Τό παπούρι ήρθε τά μπαρούλα είναι φορτωμένα στη θάοκα' ή παραλία άνάσταθη. 'Η μαμά, ή θεία, ή δασκάλα είναι έτοιμες και φωνάζουν τή Τζένη:

«—Τζένη! Τζένη!... που εισαι...» Μά ή Τζένη είναι κοντά στο Μήτσο, σε κείνη τήν έρμηική γωνιά. Τόνε θλέπει που στέκεται άλαλος, γλωμός, μέ τό κασκέτο στο χέρι, και τόνε λυπάται. Μά έθρικήει λέξη νά του πη. Χαιδεύει τό γαιουράκι και τόνε κοιτάει...

"Άξαφνα, άκούγεται τό σφύριγμα του παποριού. 'Η Τζένη σκυβεί γρήγορα, φιλεί τό Μπουρίκο στο κουτέλο, άντίο; και φεύγει. Κάνει τρία θήματα και γυρίζει. Μέ τήν ίδια όρμη, άρπάξει τό κεφάλι του Μήτσου και τόνε φιλεί στο μέτωπο.

—Άντιο, Μήτσο! Άντιο!

Και ή άλαφριά σιλουέτα τής χάνεται φτερωτή κατά τό λιμάνι, στη θάρκα.

Φεύγουν. 'Η Τζένη κάθεται στη πρόμηνη και τ' άεράκι τής άνεμίζει τή σάρπα.

Αυτόν τό Μήτσο νά τόνε κλαίτε. Είναι χαμένος άνθρωπος.

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

Τήν κοιτάζε σιωπηλός, όλος μάτια, μέ τό κασκέτο στο χέρι...